

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om Oldgrandskning

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 171. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_312_8-txt-shoot-idm182.pdf (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Ledsaget af Sandvigs Edda, Anders Vedels Saxo, Peder Clausens Snorro, nogle Sagaer, Olavsens Bog om Nordens Skjaldskab, Arild Hvitfelds Krønike, de tre første Bind af Suhms danske Historie, med hvad andet dansk historisk, jeg havde sammenplukket, og med den Smule Islandsk jeg, uden Veiledning, havde stavet mig til; med dette Huusgeraad, som jeg fornemmelig havde min venlige Stalbroder, den tidlig lærde, og tidlig fra Bogen forsatte, P. N. Skougaard, at takke, begav jeg mig, som mig syndes, i Landflygtighed som Skolemester, og her, i landlig Eensomhed, uden Forbindelse med nogen, der kiendte eller elskede Nordens Oldtid, gjærede det i mig, til Sponsen af sig selv fløi op, og jeg blev Forfatter. Dog, naar jeg siger *uden Forbindelse*, da mener jeg kun personlig, thi længe kunde jeg ei udholde Afsondringen fra de udkommende Bøger, som, alt fra Drengene Aarene af, hørde til mit daglige Brød. Oehlenschlägers Poetiske Skrifter fandt hos mig et Øre, der var fortroeligt med nordiske Toner, og et Øie, der just nu begyndte at oplade sig for Christendommens Herlighed, og alle Livets store Gestalter, samt et Hjerte, hvis dybere Længsler, som ved et Tordenskrald, vare 172pludselig vaagnede; det var mig som et Underværk, at de i Tiden længst hensovne Toner, og de i Hjerte-Dybet hviskende Længsler, kunde føre et saadant levende Sprog paa Dannemarks Tungemaal, mange henslumrede Minder vaagnede, til Shakspears, Goethes, Schillers, og Ossians Harper havde jeg og i min Eensomhed lyttet, med Fichte, Schiller og Schelling grundede jeg paa Livets Vilkaar, paa det Faste og Flygtige; hvad Steffens fordem ei kunde bringe mig til at troe, men nødte mig dog til at huske, levede op i min Sjæl, og der skedte en Forvandling i mine Forestillinger og min hele Tankegang, som jeg selv først ret mærkede, da jeg atter greb den enstund henlagde Pen, for, efter min gamle Sædvane, at gjøre mig selv Rede for, hvad jeg troede og tænkte om det der i mine Øine var vigtigt og stort. Hvorledes jeg nu betragtede Norden, det fik man at høre, thi nu var mit Tungebaand løst, fordem havde jeg mangengang afskrækket mig selv fra Skrivers Banen med det Samvittigheds-Spørgsmaal: har du noget at sige, som man ikke kan læse i hveranden Bog? men nu syndes mig jeg turde svare Ja, og uden videre Betænkning, skrev jeg, som jeg kunde bedst, og lod det saa løbe.